

Joop van Riessen

De IRT-infiltrant

Een Anne Kramer-thriller

I

Het was een onopvallende, kleine vrachtwagen. Op de zijkant stond slechts 'Meursink Expedities'. Geen adres, telefoonnummer of website. Dat was expres; de vrachtwagen werd geleased door de politie en ingezet voor bijzondere klussen, zoals op deze avond. De wagen lag vol pistolen.

In de afgelopen twee jaar had de Nederlandse politie de Walther P5 vervangen door de Walther P99 Q. Een grootschalige operatie, want de dertigduizend oude wapens, die sinds de jaren tachtig in gebruik waren, werden steeds in porties van vijfduizend ingenomen en vervolgens met het vrachtwagentje naar Coevorden gebracht. Daar werden ze vernietigd.

In de maanden geleden uitgegeven dienstopdracht stond dat de vrachtwagen begeleid diende te worden door motoragenten. De eerste paar keer ging dat ook zo, maar toen was er een onverwachte calamiteit elders die de inzet van de motorcollega's vereiste. En toen kwam de klad erin en was de escorte er vaker niet dan wel.

Ze waren in de avonduren vertrokken vanuit Apeldoorn, vanaf de Europaweg. Daar was de ULD gehuisvest, de logistieke dienstverlener van de Nederlandse politie.

Achter het stuur floot Gerard Makkes een deuntje, naast hem was Frits Boderij bezig om het adres van de vernietigingsoven in te voeren in het systeem.

'Apeldoorn, Zwolle, Dalfsen, Hardenberg en dan Coevorden,' zei Makkes verveeld. 'Ik heb vanmiddag nog op Google gekeken.'

Het was de eerste keer dat het duo naar de afvalverwerking reed.

'Europark,' mompelde zijn collega, 'Emlichheim.'

'Fout! We gaan Duitsland toch niet in?' Hij snoof. 'Met een paar duizend vuurwapens zeker?'

Boderij wees op de routekaart. 'Er zijn twee afvalovens, Ge-

rard. Op hetzelfde terrein. Maar als je goed kijkt zie je dat de ene in Nederland ligt, en de andere in Duitsland. “Oven Twee” staat hier.’

‘Vind je dat niet raar? Op hetzelfde terrein maar officieel toch echt in een ander land.’

Zijn collega haalde de schouders op. ‘Ik neem aan dat die moffen wel op de hoogte zullen zijn. Het gaat iedere keer zo.’

‘Nou ja, het zijn ook hún pistolen,’ zei Makkes. ‘Dus ze zullen ze wel willen innemen om er weer nieuwe van te maken. Puur zonde om zomaar vijfduizend van die dingen te vernietigen. Ze zijn dan wel gebruikt, maar aan een politiekorps in Afrika of weet ik waar kun je die lading zo kwijt. Want die is toch nog aardig wat geld waard, denk ik.’

‘Misschien doen ze dat ook wel. Wij zijn er niet bij wanneer die dingen door de shredder gaan.’

Makkes grijnsde. ‘Als ze door de shredder gaan...’

De twee mannen hadden vaker gevoelige transporten gedaan, ook regelmatig drugs naar de verbrandingsoven gebracht. Zelden wisten ze precies waar het om ging en vrijwel iedere rit brachten ze door met gissen naar de waarde van hun lading.

Sky Radio galmde intussen door de cabine.

De mannen zeiden niet veel meer, de avond viel, de lichten gingen aan. Het was rustig op de weg; als het zo doorging, kwamen ze ruim op tijd in Coevorden aan.

Net voor Dalfsen stuurde Makkes de wagen naar de afrit. Het was niet ver meer.

Wat daarna gebeurde was totaal onverwacht.

Het politiebusje dat hem inhaalde, zag hij vrijwel direct toen het in zijn spiegel opdook. Het reed hem voorbij en vlak voor een parkeerterrein gloeide een stopteken voor hen op en ging de politiebus langzamer rijden.

‘Stoppen,’ wees Boderij.

‘De instructie is: nooit stoppen.’

‘Maar dit zijn collega’s. Er kan wel ik weet niet wat aan de hand zijn. Misschien hebben we de nieuwe in plaats van de

oude meegenomen?’ De bijrijder schoot in de lach om zijn eigen grap.

‘Jij zegt het,’ bromde Makkes, waarna hij de parkeerplaats opdraaide.

Langs de stoerprand bracht hij hun wagen tot stilstand. Uit de politiebus stapten twee agenten. Ze kwamen op hen toe lopen, één naar elke kant van de cabine, rukten de cabinedeuren open en hielden de twee mannen met hun pistolen meedogenloos onder schot. Een van de agenten riep: ‘Uitstappen! Laat je handen zien. Rustig uitstappen.’ De bevelen waren kort en niet mis te verstaan. ‘Achter in de politiebus!’

De mannen hadden geen tijd om van de schrik te bekomen. Handen grepen hen bij hun kleren en sleurden hen mee naar het busje, waarvan de achterdeuren nu openstonden. Razendsnel werden ze allebei gefouilleerd en Makkes voelde hoe zijn mobiele telefoon uit zijn zak werd gegrist. Toen werden ze in de bus geduwd en met handboeien elk aan een andere bank vastgeketend.

Met een harde klap sloegen de achterdeuren dicht.

De ramen waren dichtgeplakt met zwarte folie en daardoor zagen ze niet hoe twee mannen in de vrachtwagen stapten en de beide agenten in alle rust naar een geparkeerde auto liepen. Alleen het geluid van de optrekkende voertuigen drong nog tot hen door.

Heel even bleef het stil in de laadruimte.

‘Verdomme!’ brulde Boderij. Hij rukte aan de boei zodat het busje heen en weer schudde.

‘Hou je rustig. Het heeft geen zin. We komen echt niet los. We moeten wachten tot er iemand hier stopt. Of tot ze ons ergens missen,’ zei Makkes. Hij zuchtte diep. Het was avond, dit ging waarschijnlijk heel lang duren.

De politiebrigadier bij de verbrandingsoven keek een vol uur later nog eens op zijn opdrachtbrief. Datum van het transport was vandaag, het verificatielefoontje bevestigde dat de vrachtwagen ook inderdaad vertrokken was.

Hij kneep nogmaals in de portofoon. 'Amsterdam Twee, kom eens uit voor Twente Twaalf.'

Geruis.

'Ik wacht niet langer,' besloot hij hardop.

De medewerker van de ovens knikte instemmend. 'Foute boel,' beaamde hij.

Binnen vijf minuten ging er groot alarm door alle politiekorpsen. Er volgde een zoektocht die tot het ochtendgloren zou duren. Toen werden de twee onfortuinlijke transporteurs gevonden door een automobilist met hoge nood.

*

'Kinderlijk eenvoudig. Waar zit het verstand van sommige mensen, vraag ik me weleens af?' brieste minister Nederveen. 'En waar hadden ze die bus vandaan?'

'Die werd in de nacht voor de overval gestolen bij bureau Klazienaveen,' antwoordde de korpschef. 'Dat is alleen tijdens kantooruren bezet vanwege de bezui...'

'Maar ook in kantoortijd is het geen hond opgevallen dat er een bus weg was!' De minister was witheet. 'Een blamage! Hoe bestaat het!'

'De daders moesten goed geïnformeerd zijn geweest over het transport van de Walthers.'

'Een hypergevoelig transport zonder begeleiding. Hoe haal je het in je hersens?!'

De opmerking maakte pijnlijk duidelijk dat het hoofd van de korpschef blijkbaar op het hakblok lag.

'Ik heb mijn handen vol aan de reorganisatie van hele korpsen,' ging de minister verder, 'en daar kan ik zo'n diefstal bepaald niet bij gebruiken. Vijfduizend politiepistolen! Een diepgaand onderzoek, een razendsnelle arrestatie en al die wapens terug. Daar gaat ú voor zorgen.'

'Mag ik u erop wijzen dat die bus misschien uit ons district kwam, maar dat de pistolen uit Amsterdam...'

‘Het is nu geen tijd voor territoriumgeneuzel! Dit is beschamend voor het imago van de hele politie,’ was het woedende antwoord. ‘Er komt al gezeur genoeg. Kamervragen. Krantenkoppen!’

‘Ik heb de mankracht en de expertise niet om...’

‘Dan zoek je mensen die het wel kunnen. Maar ik eis dat dit binnen een week is opgelost en als het kan met volledige discretie. Ons nieuwste Interregionaal Rechercheteam kan dit onderzoek doen. Haal hen er maar bij. Ik heb niet voor niks extra geld ter beschikking gesteld voor die lui.’

‘Team Hollands Glorie? Daar heb ik toch helemaal geen zeggenschap...’

‘Dan bel je met Eerenberg in Amsterdam. Laat hem het maar regelen. Zeg maar dat ik het heb opgedragen.’

Een klik maakte duidelijk dat de verbinding was verbroken. Sinds zijn aantreden was de minister veel van zijn toch al niet royaal aanwezige hoffelijkheid kwijtgeraakt.

Nog steeds enigszins verrast legde Anne de telefoon neer. Er stonden grote belangen op het spel, had de minister gezegd.

Hij sprak over de successen van het nieuwe rechteam Hollands Glorie. Daar werden innoverende opsporingsmethoden ontwikkeld die tot grote successen moesten leiden. In de komende tijd zouden meer van dergelijke teams worden geformeerd, de opsporing in Nederland ging een nieuwe fase in, had hij enthousiast gepredikt.

Maar Anne had gearzeld.

‘Waarom wilt u dat ik dat verhaal kom doen? Waarom niet de teamchef van Hollands Glorie zelf?’

‘Omdat uw naam werd genoemd door de korpschef, omdat u in Amsterdam grote ervaring hebt opgedaan met het fenomeen zware misdaad. U bent als geen ander in staat een presentatie over het dreigingsbeeld te geven.’

Ze had er het zwijgen toe gedaan.

‘Fijn mevrouw Kramer, dan zie ik u komende vrijdagmorgen. U wordt nog gebeld door de kabinetschef van de minister-president.’

Het duizelde haar. Een presentatie houden was één ding, maar voor het voltallige kabinet? Het idee dat ze daar vrijdagochtend op het Binnenhof zou staan, deed haar huiveren.

Hoofdinspecteur Herman van Hoogen, Annes tweede man, wreef met plezier zijn snorpunten glad. Hij was de man van de ideeën.

‘Anne, begin met een filmpje, bijvoorbeeld de aanslag op Falcone op Sicilië door de maffia.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Een eenvoudige, nette presentatie, alsjeblieft. Niets ingewikkelds met filmpjes. Een paar sheets, daaromheen een echt Nederlands verhaal, want ongetwijfeld denken ze dat onderzoeksrechters alleen in andere landen worden opgeblazen.’

De deur van haar kamer vloog open; de forse gestalte van Dirk van der Veer vulde de hele deuropening.

‘Nee, nu niet,’ riep ze en maakte een vaag afwerend gebaar, maar Dirk was niet iemand die zich zomaar weg liet zetten.

‘Je moet onmiddellijk komen.’

Zijn woeste blik alarmeerde haar; aan zijn hele houding was te zien dat het ernst was.

‘Wat?’

‘Vanavond op de Dam.’

‘Dodenherdenking is voor de districtschef in de binnenstad.’

‘Een aanslag op de koning niet, denk ik.’

Iedereen in het kantoor verstijfde.

‘Nog eens?’ vroeg Herman.

‘Er komt een aanslag op de koning.’ Hij hield een stuk papier omhoog. ‘Ambtsbericht van de AIVD.’

Anne griste het vel uit zijn handen en las het snel door. ‘Vanavond rond acht uur tijdens de twee minuten stilte,’ zei ze toen en keek op. ‘Uniek is het niet. Hoeveel dreigtelefoontjes hebben wij hier in de loop der jaren al op het bureau gehad?’

Herman maakte een einde aan haar spoortje twijfel. Waarschijnlijk had ze groot gelijk en had een of andere idioot dit keer maar eens de AIVD gebeld. ‘Hoe dan ook, we kunnen het risico niet nemen. Je zult de sukkel zijn die zo’n ambtsbericht naast zich neerlegt en dan gebeurt er wel wat...’

‘Weet jij wie je moet hebben in Den Haag voor meer info?’

Hij knikte en haalde zijn telefoon uit zijn colbertje. Vijf minuten later wisten ze meer. Er had een vrouw gebeld, ze sprak Roemeens met daar tussendoor wat gebroken Nederlands. Ze had die nacht een gesprek opgevangen tussen twee mannen, kennelijk in een bordeel, waarbij gezegd was dat de koning zou worden doodgeschoten. Op de Dam. Nee, haar identiteit was niet bekend. De telefoon waarmee gebeld werd, had een losse SIM-kaart en was niet te traceren.

Daar moesten ze het mee doen.